

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/11/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117255042
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6117255042.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a Mgr. Miroslava Šeptáka, v sporovej právnej veci žalobcu: Bella-reál s.r.o., so sídlom Kubániho 3, 960 01 Zvolen, IČO: 36 642 134, právne zastúpeného: Mgr. Petrom Balážom, advokátom, so sídlom ul. E. XXXXX/XX, XXX XX C., proti žalovanému: AFG s.r.o., so sídlom Džiny 122/40, 039 01 Turčianske Teplice, IČO: 36 383 422, zastúpenému zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Michal Krnáč, s. r. o., so sídlom Vojtecha Tvrdého 793/21, 010 01 Žilina, IČO: 52 791 777, v konaní o zaplatenie 24.895,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/15/2018-490 zo dňa 6. júna 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/15/2018-490 zo dňa 6. júna 2019 p o
t v r d z u j e .

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

Návrh žalobcu na prerušenie konania zamietam.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. určil, že žalovaný má voči žalobcovi právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Okresný súd Banská Bystrica, v rámci upomínacieho konania rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 4Up/543/2017, voči ktorému žalovaný podal odpor.

3. V priebehu konania právna predchodkyňa žalobkyňa podaním doručeným okresnému súdu 24.5.2018 navrhla, aby okresný súd pripustil do konania namiesto nej obchodnú spoločnosť Bella-reál s.r.o., nakoľko došlo k postúpeniu pohľadávky. Okresný súd uznesením sp.zn. 18Cb/15/2018 zo dňa 27.6.2018, právoplatným 3.8.2018 pripustil, aby z konania vystúpila žalobkyňa S. J. a na jej miesto do konania vstúpila Bella-reál s.r.o., Zvolen.

4. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu najmä v zmysle § 261 ods. 3 písm. a) Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej aj len „Obchodný zákonník“), § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 392 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, § 397 Obchodného zákonníka, § 358 Obchodného zákonníka, § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 407 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka, okresný súd žalobu zamietol.

5. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 24.895,44 Eur titulom nevyplateného podielu na zisku za rok 2007 pôvodnej spoločníčky p. S. J. ktorá neskôr pohľadávku postúpila na žalobcu. O vyplatení podielu na zisku spoločníkom bolo rozhodnuté na Valnom zhromaždení konanom 9.6.2008. Žalobca predložil do spisu zápisnicu z tohto Valného zhromaždenia, ktorá však nebola podpísaná, ani nebolo zrejmé, kto bol prítomný na Valnom zhromaždení, avšak žalovaný predložil zápisnicu podpísanú oboma spoločníkmi a rovnako pripojil aj prezenčnú listinu, ktorá svedčila o účasti na tomto Valnom zhromaždení. Z tejto zápisnice bolo zrejmé, že Uznesením č. 2 na tomto Valnom zhromaždení bol zisk spoločnosti AFG s.r.o. za rok 2007 rozdelený medzi spoločníkov, pričom celkový zisk bol 3.000.000,- Sk a bol rozdelený medzi spoločníkov podľa podielu, pričom na vtedajšiu spoločníčku p. S. J. pripadla suma 24.895,44 Eur. Táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Z uvedeného Uznesenia č. 2 prijatého na Valnom zhromaždení spoločnosti AFG s.r.o. konaného dňa 9.6.2008 vyplýval dôležitý dátum pre celkové posúdenie nároku a to, že vyplatenie podielu na zisku spoločníkom je splatné do 31.12.2008 a tiež, že tento nárok pôvodnej spoločníčky p. S. J. na vyplatenie podielu na zisku za rok 2007 existuje a doteraz je vedený v účtovníctve spoločnosti AFG s.r.o. potvrdil jednak samotný žalovaný, jednak svedkyňa p. X. V., vtedajšia konateľka spoločnosti AFG s.r.o. Že tento nárok je stále vedený v účtovníctve spoločnosti AFG s.r.o., hoci ako premlčaný je v súlade s § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby. V danom prípade povinnou osobou bol žalovaný AFG s.r.o., ktorý mal záväzok voči vtedajšej spoločníčke vyplatiť jej podiel na zisku. Žalovaný však namietol premlčanie s tým, že záväzok bol splatný 31.12.2008 a premlčal sa v trojročnej premlčacej dobe.

6. Okresný súd konštatoval, že záväzkový vzťah medzi spoločníčkou a spoločnosťou sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, a to s poukazom na § 261 ods. 3 písm. a) Obchodného zákonníka. Potom teda premlčacia doba v zmysle Obchodného zákonníka je s poukazom na § 397 Obchodného zákonníka štvorročná. Premlčacia doba začala plynúť dňom splatnosti záväzku, pričom tento deň bol stanovený na 31.12.2008 v zmysle Uznesenia č. 2 prijatého na Valnom zhromaždení spoločnosti AFG s.r.o. konanom dňa 9.6.2008. Keďže záväzok bol splatný 31.12.2008 a premlčacia doba je 4 ročná, tak táto uplynula 31.12.2012. Žaloba však bola podaná na okresný súd 6.12.2017, teda zjavne po uplynutí premlčacej doby. Právny zástupca žalobcu tvrdil, že začala plynúť nová premlčacia doba, pretože podľa § 323 Obchodného zákonníka, žalovaný uznal svoj záväzok a to dvomi listinami a to Oznámením o započítaní, ako aj listom Žiadosť o informáciu - odpoveď zo dňa 6.9.2017. Sám žalobca tvrdil, že v zmysle Oznámenia o započítaní dôjde k platnému započítaniu nedošlo, keďže bola započítaná existujúca pohľadávka žalobcu voči neexistujúcej pohľadávke žalovaného titulom podielu na strate vzniknutej na základe Valného zhromaždenia zo dňa 22.12.2016, pretože toto Valné zhromaždenie nemohlo byť uznášaniaschopné, vzhľadom k tomu, že nebola prítomná a ani naň nebola riadne predvolaná S. J. ako spoločníčka s 25 % účasťou a zo zápisnice z tohto Valného zhromaždenia ani nebola datovaná a riadne podpísaná spoločníkmi spoločnosti. Rovnako to bol žalovaný, ktorý namietal platnosť započítacieho prejavu, a to z toho dôvodu, že zápisnica z Valného zhromaždenia je len konceptom, pretože reálne sa Valné zhromaždenie dňa 22.12.2016 nekonalo, a teda ani nemohlo prijať rozhodnutie o úhrade straty za účtovné obdobia rokov 2012 a 2015.

7. Okresný súd konštatoval, že listinu označenú ako Oznámenie o započítaní, nepovažoval za platný započítací prejav. Jednak podľa zhodného vyjadrenia strán sporu mala byť existujúca pohľadávka p. S. J. spoločníčky spoločnosti AFG s.r.o. voči tejto spoločnosti na vyplatenie podielu na zisku, ktorá pohľadávka bola započítaná voči neexistujúcej pohľadávke spoločnosti AFG s.r.o. voči S. J. titulom podielania sa na strate, ktoré malo byť odsúhlasené na Valnom zhromaždení, ktoré sa malo konať dňa 22.12.2016. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že toto Valné zhromaždenie sa vôbec reálne nekonalo, pretože ako potvrdila svedkyňa p. S. J., vtedajšia spoločníčka, táto naň nebola predvolaná a ani sa naň nedostavila. Túto skutočnosť, že sa p. S. J. na toto Valné zhromaždenie nedostavila, a preto nebolo uznášaniaschopné, potvrdil aj žalovaný a teda toto Valné zhromaždenie nemohlo prijať uznesenie, ktorým bolo schválené podielanie sa spoločníkov na strate spoločnosti AFG s.r.o. za roky 2012 a 2015, teda takáto pohľadávka na započítanie neexistovala, a teda ani započítací prejav nemôže byť platný. Navyše Valné zhromaždenie, aj keby sa bolo konalo 22.12.2016 a keď by bol eventuálne schválený podiel spoločníkov na strate spoločnosti, tak následne k započítaciemu prejavu muselo dôjsť po tomto dátume, teda po 22.12.2016. Keďže pohľadávka spoločníčky S. J. na vyplatenie podielu na

zisku bola splatná 31.12.2008, k uplynutiu premlčacej doby došlo 31.12.2012, tak s poukazom na § 358 Obchodného zákonníka, túto premlčanú pohľadávku už nebolo možné započítať, pretože premlčanie nastalo až po dobe, keď by sa eventuálne v zmysle uznesenia Valného zhromaždenia zo dňa 22.12.2016 stali spôsobilými na započítanie. Započítací prejav je teda jednoznačne neplatný.

8. Sporným podľa okresného súdu zostalo, či premlčacia doba začala plynúť nanovo, pretože hoci započítací prejav bol neplatný, tak ním došlo k uznaniu záväzku a tiež k uznaniu malo dôjsť listinou Žiadosť o informáciu - odpoveď zo dňa 6.9.2017. Pokiaľ ide o samotný obsah obidvoch listín, tak listina - Oznámenie o uskutočnení jednostranného zápočtu je listinou, ktorá obsahuje jednoduchú konštatáciu, aké pohľadávky má spoločnosť AFG s.r.o., nie je zrejme voči komu má tieto pohľadávky a obsahuje konštatáciu aké pohľadávky má p. S. J., ale nie je zrejme voči komu túto pohľadávku má. V tejto listine ani nie je zrejme, že sa tieto vzájomné pohľadávky započítavajú a už vôbec neobsahujú akýkoľvek prejav vôle spoločnosti AFG s.r.o., ktorá túto listinu vyhotovila, uznať záväzok voči p. S. J. ako spoločníčke spoločnosti. Všeobecne bolo podľa okresného súdu možné dospieť k záveru, že jednostranný zápočet je uznaním určitého záväzku, pokiaľ právny úkon uznania je v právnom úkone započítania výslovne obsiahnutý. Zhodné stanovisko vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 4Obdo 7/2011. Listina označená ako Oznámenie o uskutočnení jednostranného započítania pohľadávok neobsahuje výslovný prejav účastníka započítavaný záväzok uznať a preto túto listinu nemožno považovať za uznanie podľa § 323 Obchodného zákonníka. Tiež listina označená ako Žiadosť o informáciu - odpoveď zo dňa 6.9.2017 obsahuje len konštatáciu, akým spôsobom sa budú na základe rozhodnutia Valného zhromaždenia spoločníci podieľať na strate spoločnosti za rok 2012 a 2015 a obsahuje tvrdenie, že spolu bola v roku 2016 záúčtovaná pohľadávka voči S. J. vo výške 192.709,82 Eur. Následne bola táto pohľadávka znížená jednostranným započítaním so záväzkom voči S. J. z titulu nevyplateného podielu na zisku za rok 2007 vo výške 24.895,44 Eur. Túto listinu vyhotovila hlavná účtovníčka spoločnosti AFG s.r.o., p. Dagmar Endreslová, ktorá podľa okresného súdu bola oprávnená takýto úkon urobiť, pretože bola splnomocnená na základe § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. Okresný súd akcentoval, že hlavná účtovníčka poskytnúť takúto informáciu bola splnomocnená, avšak nebola v zmysle § 15 Obchodného zákonníka rozhodne splnomocnená na to, aby v mene spoločnosti AFG s.r.o. robila voči spoločníčke p. S. J. akékoľvek prejavy uznania a navyše táto listina Žiadosť o informáciu - odpoveď zo dňa 6.9.2015 neobsahuje výslovný prejav vôle uznať záväzok voči spoločníčke p. S. J. titulom nevyplateného podielu na zisku za rok 2017. Ani túto listinu nemožno považovať za uznanie podľa § 323 Obchodného zákonníka, a teda keďže k uznaniu nedošlo, nedošlo ani k začatiu plynutia novej premlčacej doby, a teda pohľadávka žalobcu sa premlčala 31.12.2012. Žaloba bola podaná o 5 rokov neskôr, a teda tento nárok nemohol okresný súd žalobcovi priznať a preto bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. O trovách konania okresný súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

9. Voči tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý v prvom rade namietal, že v danej veci rozhodoval vylúčený sudca, čo je odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP. V prejednávanej veci totiž počas konania žalobca poukázal „na to, že medzi konajúcou sudkyňou Mgr. Katarínou Janotovou a JUDr. Vladimírom Menichom ako právnym zástupcom žalovaného v časti tohto konania existuje priateľský vzťah (manžel kolegyne konajúcej sudkyne JUDr. Menichovej z obchodného oddelenia OS MT, ktorá sa dala vo veciach týkajúcich sa žalovaného - spol. AFG s.r.o. vylúčiť z dôvodu blízkeho priateľského vzťahu s p. I. V. a p. Mgr. X. V. ako konateľkou a spoločníkom žalovaného; JUDr. Menich ako manžel blízkej priateľky Mgr. I. bol dlhoročným právnym zástupcom žalovaného a zastupoval ho aj v časti tohto konania) ako aj blízky vzťah medzi konajúcou sudkyňou a JUDr. Ivetou Gálošovu Bušovou - neskorším právnym zástupcom žalovaného ako jej bývalou kolegyňou pôsobiace spolu s Mgr. Janotovou na to istom súde a v na jednom oddelení ako VSÚ po dobu 10 rokov. Podrobne boli dôvody zaujatosti konajúcej sudkyne popísané v námietke zaujatosti, ktorú vzniesla žalobkyňa v konaní dňa 19.11.2018 a zo dňa 27.6.2019. Právo na prejednanie veci pred nezávislým a nestranným súdom je ústavným právom žalobkyne, ktoré bolo v dôsledku existencie tohto pomeru konajúcej sudkyne k stranám a ich právnym zástupcom porušené, čo sa prejavilo vo vydaní nesprávneho a nezákonného rozhodnutia vo veci. Žalobca má vedomosť, že na ÚS SR bola zo strany p. S. J. podaná dňa 24.9.2019 ústavná sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline o nevyhlásení konajúcej sudkyne Mgr. Janotovej z konania č.k. 17Cb/67/2018 a to z totožného dôvodu zaujatosti, ako žalobca uplatnil druhou námietkou zo dňa 27.6.2019. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd prerušil odvolacie konanie do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde SR o tejto sťažnosti.“

10. V odvolaní žalobca tiež namietal vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, keď okresný súd v konaní pripustil zastupovanie žalovaného advokátskou kanceláriou JUDr. Michal Krnáč. Plná moc udelená tejto advokátskej kancelárii žalovaným dňa 1.4.2019 je podľa žalobcu „totiž v zmysle uznesenia ÚS SR č. k. III. ÚS 353/2012-17 zo dňa 1. 8. 2012 z dôvodu, že sa jedná o generálnu plnú moc udelenú splnomocnencovi právnickou osobou, absolútne neplatným právnym úkonom. Tento záver potvrdil aj Krajský súd v Bratislave, ktorý uznesením č. k. 4Cob/107/2019 zo dňa 25. 7. 2019 (doručeným mi dňa 3. 9. 2019) v inej veci odmietol odvolanie spol. AFG s.r.o. v danej veci z dôvodu že bolo za neho podané AK Krnáč ako neoprávnenou osobu na základe neplatnej plnej moci. Čo do obsahu sa jednalo o totožnú plnú moc ako predložila AK Krnáč aj v tomto konaní a medzi totožnými subjektmi. Z uvedeného dôvodu všetky úkony a podania urobené AK Krnáč v mene žalovaného sú úkonmi urobenými neoprávnenou osobou bez účinkov predpokladaných CSP. Týka sa to jednak argumentácie vo vzťahu k premlčaniu, zastupovaniu žalovaného na pojednávaní dňa 6.6.2019 vrátane vzniesenia námietky premlčania. Zo strany súdu ide o závažné pochybenie aj preto, že konaním s AK Krnáč nekonal so žalovaným, s ktorým konať mal.“

11. Ďalším odvolacím dôvodom bolo žalobcom tvrdené nesprávne právne posúdenie veci, a to nesprávna interpretácia § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s nesprávnym výkladom prejavu vôle žalovaného zachyteného v dokumente „Oznámenie o uskutočnení jednostranného započítania pohľadávok“ a nesprávnym a neúplným zistením skutkového stavu veci (vada podľa § 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP). Okresný súd v rozsudku skonštatoval, že tento dokument nemožno považovať v zmysle jeho obsahu za uznanie záväzku z dôvodu, že neobsahuje výslovný prejav vôle žalovaného uznať jeho záväzok voči p. S. J. ako právnej predchodkyňi žalobcu. „V zmysle žalobcom predložených judikátov NS SR, aj krajských súdov na uznanie záväzku postačuje, ak má oznámenie náležitosti jednostranného započítania, t.j. obsahuje dostatočne určitú špecifikáciu započítavaných pohľadávok a prejav vôle smerujúci k započítaniu. Výslovný prejav vôle o uznaní záväzku nie je v zmysle judikatúry na platné uznanie potrebný. Na podporu záveru, že na platné uznanie nie je potrebné, aby prejav vôle obsahoval výslovné prehlásenie o oznaní záväzku, žalobca uvádza, že priamo Obchodný zákonník priznáva účinky uznania záväzku aj konkludentným úkonom bez výslovného prejavu vôle ako takého (a teda zjavne aj bez prejavu vôle uznať záväzok). Ako príklad žalobca uvádza čiastočné plnenie dlhu podľa § 407 ods. 1 ObZ. Súd nesprávne v rozsudku uviedol, že predmetné oznámenie nemá náležitosti jednostranného zápočtu a taktiež nezobral do úvahy ustálený právny názor, že ak subjekt výslovne písomne jednostranne započítava pohľadávku prejavom vôle majúcim všetky náležitosti jednostranného započítania, nemôže tak robiť bez toho, aby súčasne uznal svoj záväzok voči adresátovi zápočtu zodpovedajúci jeho pohľadávke.“

12. Žalobca zdôraznil v odvolaní, že z Oznámenia o započítaní je jednoznačné, že ním žalovaný chcel jednostranne započítať svoju pohľadávku voči pohľadávke p. J.. Dokument je označený ako Oznámenie o uskutočnení jednostranného započítania. Už z toho bolo podľa žalobcu zrejmé, čo bolo jeho účelom. Ďalej dokument obsahuje odkaz na zákonné ustanovenia o započítaní podľa Obchodného a Občianskeho zákonníka a dve tabuľky, z ktorých je zrejmé, že pohľadávka žalovaného sa má na základe tohto dokumentu znížiť presne o sumu pohľadávky p. J.. To je vyjadrené v stĺpci „Rozdiel“. Tým bola podľa žalobcu jednoznačne vyjadrená vôľa žalovaného uskutočniť jednostranný zápočet. Bolo teda nesporné, že tento dokument má všetky náležitosti jednostranného započítania pohľadávok. Nesprávny bol aj právny názor okresného súdu, že neplatné jednostranné započítanie nemôže byť platným uznaním záväzku. Tento názor nemá oporu v zákone, súdnej praxi a súd ho ani ničím nezodôvodnil. V tomto smere, podľa žalobcu, okresný súd dospel aj k viacerým nesprávnym skutkovým zisteniam ako napríklad, že predmetná listina neobsahuje prejav vôle o započítaní pohľadávok a ani údaj o tom, voči komu majú subjekty označené v zápočte tam opísané pohľadávky. Obsah jednostranného zápočtu podľa žalobcu svedčí o pravom opaku. Okresný súd, podľa žalobcu v konaní nehodnotil a neposudzoval jednotlivé dôkazy vo vzájomnej súvislosti a pri výklade jednostranného zápočtu nezobral do úvahy obsah listiny „Žiadosť o informáciu - odpoveď“ zo dňa 6.9.2017. „V tejto listine hlavná účtovníčka žalovaného jednoznačne potvrdila, že predmetný dokument bol vyhotovený za účelom jednostranného zápočtu v ňom uvedených pohľadávok a na jeho podklade došlo aj k zaúčtovaniu jednostranného zápočtu. To všetko sa dialo na pokyn a s vedomím konateľky žalovaného Mgr. Fidrikovej. Právny zástupca na pojednávaní dňa 6.6.2019 z dôvodu rozporu tvrdení Mgr. V. s obsahom listiny „Žiadosť o informáciu - odpoveď“ ako aj z dôvodu, že p. Mgr. V. na pojednávaní uviedla viaceré zjavne nepravdivé tvrdenia aj

vo vzťahu ku konaniu Ing. R. v súvislosti so zápočtom, navrhol jej výsluch. Súd tento dôkaz zamietol, čím konanie zaťažil vadou podľa § 365 ods. 1 písm. b) a g) CSP.“

13. V odvolaní žalobca namietal, že okresný súd sa v konaní nevysporiadal s viacerými námietkami žalobcu a argumentmi podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej, keďže okresný súd nezobral do úvahy skutočnosť, že žalovaný vzniesol námietku premlčania žalovanej pohľadávky nesprávne - odkazujúc na lehotu a ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca má za to, že vzhľadom na obchodnú povahu tohto sporu mal okresný súd takto vznesenú námietku premlčania vyhodnotiť ako neúčinnú.

14. Žalobca už v stanovisku k odporu zo dňa 6.2.2019 doručenom okresnému súdu v upomínacom konaní sp.zn. 4Up/543/2017 poukázal na osobitné okolnosti tohto prípadu, kedy žalovaný postupoval voči p. J. ako pôvodnému veriteľovi pohľadávky z podielu na zisku diskriminačne a v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku a zásadou rovnakého zákazu uprednostňovania jedného zo spoločníkov. Žalovaný totiž jednak neinformoval p. J. o jeho záväzku z podielu na zisku a jednak druhému spoločníkovi vyplatil celý podiel na zisku. Oba nároky pritom vznikli z toho istého uznesenia v ten istý deň. Žalobca vo vyššie uvedenom stanovisku poukázal na to, že v určitých prípadoch okresný súd nemusí prihliadnuť na premlčanie, ak by priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane prísne a zároveň ak vznesenie námietky premlčania by vykazovalo znaky šikanózneho výkonu práva. V danom prípade žalovaný postupoval voči svojim spoločníkom rozdielne, pričom jeho konateľka Mgr. Fidriková informovala o skutočnostiach v spoločnosti výlučne spoločníka p. Fidrika, ktorý je jej manželom, avšak druhú spoločníčku p. J. o dianí v spoločnosti de facto neinformovala vôbec. Tieto skutočnosti (odopieranie práva na informácie, opakované podvodné a škodu spôsobujúce konanie žalovaného voči p. J.) mali byť okresnému súdu známe nielen z tohto konania, ale aj z iných konaní vedených na okresnom súde za účasti p. J. a spol. AFG s.r.o. pojednávaných tým istým sudcom, s ktorou argumentáciou žalobcu sa okresný súd podľa žalobcu vôbec nevysporiadal.

15. Žalobca uviedol v odvolaní, že okresný súd v napadnutom rozsudku skonštatoval, že list „Žiadosť o informáciu - odpoveď“ zo dňa 6.9.2017 nemôže byť uznaním záväzku, lebo neobsahuje výslovný prejav vôle uznať záväzok a z dôvodu, že p. Ing. R. nebola oprávnená v mene žalovaného robiť prejavy vôle smerujúce k uznaniu záväzku. Okresný súd však podľa žalobcu bližšie nešpecifikoval, na základe čoho dospel k záveru, že p. Ing. R. nebola v čase zaslania odpovede oprávnená v mene žalovaného uznávať záväzky. V konaní okresný súd neskúmal pracovnú náplň uvedenej zamestnankyne žalovaného, existenciu prípadných poverení, plných mocí, kompetencií vymedzených vnútornými predpismi žalovaného a ani nevykonal v tomto smere jej výsluch, preto tento záver okresného súdu možno podľa žalobcu považovať za predčasný.

16. Zdôraznil žalobca v odvolaní, že odpoveď p. Ing. R. v mene žalovaného jednoznačne potvrdzuje vôľu žalovaného Oznamením o jednostrannom započítaní pohľadávky v ňom uvedené (a teda aj žalovanú pohľadávku) jednostranne započítať. Touto listinou Ing. R. v mene žalovaného oznámila veriteľovi - p. J., že žalovaný má voči nej pohľadávku vo výške 167.814,38 Eur a podrobne v nej popísala, ako táto pohľadávka vznikla. Súčasťou tejto pohľadávky bolo aj skonštatovanie, že žalovaný mal voči p. J. peňažný záväzok vo výške 24.895,44 Eur z titulu podielu na zisku za rok 2007. Tento záväzok mal zaniknúť práve jednostranným zápočtom doloženým do súdneho spisu. Podľa žalobcu tým bolo jednoznačne potvrdené, že žalovaný jednostranný zápočet urobiť chcel, čo mal potvrdzovať obsah samotného zápočtu ako aj obsah odpovede Ing. R.. Žalobca navrhol, aby odvolací súd oba výroky rozsudku zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a žalovaného zaviazne na náhradu trov oboch konaní vo výške 100 %.

17. K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý mal zato, že zo strany okresného súdu došlo k riadnemu zisteniu skutkového stavu, vysporiadal sa náležite, správne a v súlade s príslušnými právnymi predpismi so všetkými skutočnosťami, ktoré vyšli počas konania najavo, rovnako s dôkazmi, ktoré boli predložené a vykonané a na základe všetkých týchto okolností dospel k správne rozhodnutiu v súlade s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky. K tvrdeniu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, žalovaný uviedol, že toto tvrdenie je nezmyselné a absurdné. Sudkyňa Okresného súdu Martin, ktorá v danej veci rozhodovala, nebola napriek námietkam žalobcu v tomto konaní vylúčená a rovnako ústavná sťažnosť, podaná právnou predchodkyňou žalobcu v tejto veci, bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní č.k. IV. ÚS 124/2019-8 zo dňa 12.11.2019 odmietnutá ako neprípustná. Podanie predmetnej ústavnej sťažnosti, ale aj vznášanie

námietky zaujatosti boli podľa žalovaného účelovým konaním žalobcu, resp. jeho právnej predchodkyne, voči nemu, a to v súvislosti s viacerými konaniami vedenými medzi týmito subjektmi, ku ktorým právna predchodkyňa žalobcu a taktiež žalobca pristupujú jedine s cieľom predĺžovať trvanie týchto konaní a tým spôsobovať žalovanému škodu. Uvedený odvolací dôvod v tomto prípade nebol podľa žalovaného daný, nakoľko o tom, že príslušná sudkyňa nie je v tejto veci vylúčená, rozhodoval odvolací súd už v konaní pod sp.zn. 13Ncb/9/2019.

18. Vo svojom vyjadrení žalovaný uviedol, že splnomocnenie udelené žalovaným JUDr. Michalovi Krnáčovi, advokátovi, na zastupovanie v danom konaní je generálnou plnou mocou, a nie je absolútne neplatným právnym úkonom, ktorý by sponchybňoval oprávnenosť právneho zástupcu žalovaného vystupovať v konaní v mene žalovaného. Podľa žalovaného, tvrdenie žalobcu, že generálne plnomocnenstvo udelené právnomu zástupcovi žalovaného je neplatné, ide o absurdné a nezmyselné tvrdenie žalobcu. Právny zástupca žalovaného doložil okresnému súdu písomné splnomocnenie udelené žalovaným na jeho zastupovanie pri procesnoprávných úkonoch v zmysle § 89 CSP. Žalobcom uvádzané námietky tak boli, podľa žalovaného, bezpredmetné.

19. Žalovaný k námietke žalobcu v rovine právneho posúdenia veci, neúplného a nesprávneho zistenia skutkového stavu veci, nesprávneho procesného postupu súdu, nevykonania navrhnutých dôkazov uviedol, že aj táto odvolacia námietka žalobcu bola nedôvodná. Podľa žalobcu okresný súd v danom konaní pochybil tým, že nesprávne právne posúdil prejednávajúcu vec, resp. nesprávne vyložil žalobcom predložený dôkaz, ako aj tým, že odmietol vykonať žalobcom navrhovaný dôkaz, čím podľa vyjadrenia žalobcu neúplne a nesprávne zistil skutkový stav veci, na podklade ktorého následne rozhodol. Žalobca predovšetkým namietal, že okresný súd sa nestotožnil s jeho tvrdením, že list Oznámenie o uskutočnení jednostranného započítania pohľadávok je možné považovať za platný a účinný započítací úkon, rovnako ako odmietol považovať list Žiadosť o informáciu - odpoveď zo dňa 6.9.2017 za prejav uznania akéhokoľvek záväzku žalovaného voči S. J.. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením okresného súdu a jeho úvahami pri posudzovaní oboch vyššie uvedených listínach. Pokiaľ žalobca tvrdil, že okresný súd nesprávne interpretoval obsah oboch dokumentov, nakoľko z nich mala podľa jeho názoru vyplývať skutočnosť, že žalovaný uznal pohľadávky p. S. J., išlo o jeho účelové, avšak ničím nepreukázané tvrdenie. Žalobca, podľa žalovaného, úplne ignoruje základné zásady civilného práva a právnu úpravu jeho jednotlivých inštitútov, predovšetkým úpravu započítania pohľadávok, uznávania záväzkov a premlčania. Žalovaný zotrval na vznesenej námietke premlčania nároku žalobou. Na preukázanie toho, že pohľadávka žalobcu bola v čase podania žaloby skutočne premlčaná a vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného je dôvodná, zdôraznil žalovaný „časť odôvodnenia rozsudku na str. 7: Jednak podľa zhodného vyjadrenia strán sporu mala byť existujúca pohľadávka S. J. spoločníčky spoločnosti AFG s.r.o. voči tejto spoločnosti na vyplatenie podielu na zisku (t.j. za rok 2017 - tzn. nárok, ktorý žalobca v danom konaní uplatňuje), ktorá pohľadávka bola započítaná voči neexistujúcej pohľadávke spoločnosti AFG s.r.o. voči S. J. titulom podielania sa na strate, ktoré malo byť odsúhlasené na Valnom zhromaždení, ktoré sa malo konať dňa 22.12.2016.“ Valné zhromaždenie sa vôbec reálne nekonalo, pretože ako potvrdila svedkyňa p. S. J., vtedajšia spoločníčka, táto naň nebola predvolaná a ani sa naň nedostavila. Túto skutočnosť, že sa S. J. na toto Valné zhromaždenie nedostavila a preto nebolo uznášaniaschopné, potvrdil aj žalovaný a teda toto Valné zhromaždenie nemohlo prijať uznesenie, ktorým bolo schválené podielanie sa spoločníkov na strate spoločnosti AFG s.r.o. za roky 2012 a 2015, teda takáto pohľadávka na započítanie neexistovala, a teda ani započítací prejav nemôže byť platný. Navyše Valné zhromaždenie, aj keby sa bolo konalo 22.12.2016 a na ktorom by bol eventuálne schválený podiel spoločníkov na strate spoločnosti, tak následne k započítaciemu prejavu muselo dôjsť po tomto dátume, teda po 22.12.2016. Samotná právna predchodkyňa žalobcu, p. S. J., teda sponchybnila tvrdenia žalobcu o tom, že medzi ňou a žalovaným došlo k platnému a účinnému započítaniu vzájomných pohľadávok. Nakoľko v danom čase nedošlo k prijatiu uznesenia o podielaní sa vtedajších spoločníkov na strate spoločnosti žalovaného za účtovné obdobia 2012 a 2015, pohľadávka žalovaného voči p. S. J. nevznikla a takáto neexistujúca pohľadávka žalovaného teda nemohla byť ani započítaná voči pohľadávke p. S. J.. Listina - Oznámenie o uskutočnení jednostranného započítania pohľadávok - nie je platným úkonom, nemá žiadne právne účinky. V čase, kedy malo byť toto oznámenie vyhotovené, bola pohľadávka P. S. J. už dávno premlčaná. To, že žalovaný uvedenú pohľadávku eviduje v účtovných záznamoch ako záväzkoch, ale automaticky neznamená, že tento je vymáhateľný a už vôbec nie, že by bol týmto spôsobom žalovaným uznaný. Evidencia záväzku neznamená jeho uznanie, premlčanie dlhu totiž neznamená jeho zánik, ale následkom premlčania sa stáva nevymáhateľným. Takýto zápočet je neplatný z dôvodov podľa § 358 Obchodného zákonníka, nakoľko započítať možno len

pohľadávky, ktoré v čase, keď sa stretli a stali spôsobilým na započítanie, neboli premlčané, čo v prípade žalobcom uplatnenej pohľadávky neplatí. Obdobne ani list z 06.09.2017 nemôže byť považovaný za uznanie akéhokoľvek záväzku žalovaným a už vôbec nie za uznanie záväzku, nárok na zaplatenie ktorého si žalobca uplatňuje v tomto konaní. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o tom, že výslovný prejav vôle o uznaní záväzku nie je pre platné uznanie potrebný, tak podľa žalovaného išlo o zavádzajúce tvrdenia žalobcu, ktoré nemajú reálny základ v žiadnom právnom predpise. Na to, aby mohol byť nejaký prejav považovaný za uznanie záväzku, je potrebné, aby takáto vôľa uznať záväzok z danej listiny jednoznačne vyplývala, o to viac, pokiaľ ide o záväzok premlčaný. V prípade oboch dokumentov, na ktoré žalobca odkazoval, však nie je možné identifikovať žiadny prejav vôle žalovaného uznať nejaký záväzok voči p. S. J.. Navrhol, aby Krajský súd v Žiline v súlade s § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok potvrdil.

20. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa žalobca písomne vyjadril v stanovenej lehote (č.l. 550 spisu), v ktorom vyjadrení uviedol, že „V prvom rade je potrebné skonštatovať, že predmetné stanovisko k odvolaniu žalobcu podal žalovaný na súd viac 10 mesiacoch po tom, čo bolo zo strany žalobcu podané odvolanie. V dôsledku toho nie je podľa § 374 ods. 1 CSP možné na skutočnosti uvedené v tomto vyjadrení zo strany súdu prihliadať. Napriek tejto skutočnosti žalobca oceňuje postup súdu a zaslanie samotného vyjadrenia za účelom zachovania právnej istoty a k jeho obsahu sa stručne vyjadrí. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že účelom podania žaloby a následne aj odvolania zo strany žalobcu vrátane ďalších procesných úkonov z jeho strany je predlžovanie sporu a spôsobenie škody žalovanému, v tomto smere žalobca uvádza, že on je tým, ktorý má záujem na čo najskoršom rozhodnutí vo veci. V konaní vystupuje ako žalobca a uplatňuje si svoje majetkové práva, takže predlžovanie sporu by nemalo pre neho žiadny význam. Je to práve žalovaný, ktorý nezachováva zákonné lehoty na vykonanie procesných úkonov, čím spôsobuje predlžovanie celého sporu. Čo sa týka námietky žalobcu o nedostatku plnej moci, žalobca v súlade so skutkovým stavom, v tom čase v spise sa nachádzajúcou plnou mocou pre PZ žalovaného a právnym názorom vysloveným jednotlivými súdnymi autoritami namietal, že takto koncipovaná generálna plná moc je absolútne neplatný právny úkon. Žalobca v odvolaní poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR a rozhodnutie Krajského súdu Bratislava, kde právny zástupca žalovaného doložil plnú moc s totožným obsahom, ako v tomto konaní. Žalobca v prílohe zasiela na podporu tohto svojho tvrdenia ďalšie rozhodnutie odvolacieho súdu a to Krajského súdu v Bratislave, ktorý uznesením č. k. 4Cob/l 86/2019 zo dňa 12. 11. 2019. V predmetnom konaní spol. VS Agro s.r.o. vystupovala ako žalovaný a jej právny zástupca ju zastupoval na základe rovnako široko koncipovanej plnej moci (všetky tri plné moci mali totožný obsah). Odvolací súd odvolanie žalovaného podané jej právnym zástupcom v mene spol. VS Agro s.r.o. odmietol ako podané neoprávnenou osobou práve z dôvodu neplatnosti tejto plnej moci. Žalovaného do skončenia prvostupňového konania zastupoval jeho právny zástupca, robil za neho procesné úkony, vyjadroval sa, predkladal dôkazy a zúčastňoval sa pojednávaní, to všetko na základe neplatnej plnej moci. Čo sa týka vyjadrenia žalovaného pod bodom C/ žalobca trvá na tom, že súd nesprávne posúdil obsah právneho úkonu „Oznámenie o jednostrannom započítaní pohľadávok“. Nesprávnosť jeho záverov spočíva v tom, že súd tvrdí, že predmetný úkon nemôže byť platným uznaním záväzku, lebo sa ním započítava neexistujúca pohľadávka. Uvedený záver nemá oporu v zákon, právnej teórii a ani v rozhodovacej praxi súdov. V prvom rade je potrebné povedať, že aj neplatný právny úkon majúci náležitosti iného právneho úkonu môže vyvolať právne účinky a to práve právne účinky toho iného právneho úkonu, ktorého náležitosťami úkon disponuje, ak zodpovedá vôli konajúcej osoby. Výslovne to vyplýva zo znenia § 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z praxe sú napríklad známe prípady, kedy neplatná zmenka môže nahrádzať uznanie dlhu, šek poukážku a podobne. V danom prípade z listín predložených žalobcom jednoznačne vyplynulo, že žalovaný mal v úmysle jednostranne si započítať voči právnej predchodkyňi žalobcu ako spoločničke svoju pohľadávku voči jej pohľadávke, ktorá je predmetom tohto súdneho konania. Žalovaný urobil všetky právne úkony, ktoré zákon predpokladá na jednostranné započítanie a to nielen v právnej ale aj účtovnej rovine. Vyhotoval a doručil písomné oznámenie o jednostrannom započítaní druhému účastníkovi právneho vzťahu s presnou špecifikáciou vzájomných pohľadávok. Tomu predchádzalo zaúčtovanie pohľadávky žalovaného požadovať od p. J. úhradu podielu na strane spoločnosti vo svojom účtovníctve. Následne po započítaní túto pohľadávku ponížil o časť zaniknutú započítaním. V priebehu konania žalovaný argumentoval, že jednostranné započítanie nie je možné považovať za uznanie dlhu, lebo uznanie dlhu je absolútne neplatné pre neexistenciu jednej zo započítavaných pohľadávok. Toto tvrdenie si osvojil aj súd. Toto tvrdenie by malo v tomto prípade svoju relevanciu iba ak by neplatnosť jednostranného zápočtu nejako postihovala aj náležitosti predmetného zápočtu čoby uznania záväzku, t.j. ak by napríklad išlo o neurčitý úkon - pohľadávka druhej strany by nebola definovaná dostatočne určito a pod. V danom prípade je jednostranný zápočet síce absolútne neplatný z dôvodov, ako uviedol

súd, ale zároveň to nemá žiadny vplyv na platnosť uznania, pretože to má všetky zákonné náležitosti. V zmysle súdnej praxe je možné za uznanie považovať dokonca aj písomný príkaz štatutárneho orgánu zamestnancovi, aby uhradil záväzok voči konkrétnemu veriteľovi. V danom prípade dala konateľka príkaz účtovníčke, aby doručila spoločníčke oznámenie o jednostrannom započítaní. V tomto smere vyvstáva otázka ako je vôbec možné chcieť nejaký záväzok uhradiť a urobiť všetko potrebné k tomu (jednostranný zápočet je všeobecne uznávaná forma splnenia dlhu) a zároveň tvrdiť, že započítavaný záväzok neuznávam, považujem ho za premlčaný a odmietam ho uhradiť? Ďalej je potrebné zobrať do úvahy nasledovné skutočnosti. V prvom rade aj neplatný úkon môže mať účinky iného platného úkonu a to aj neplatný zápočet účinky uznania záväzku. V druhom rade neplatnosť zápočtu spôsobil samotný žalovaný svojím vedomím protiprávnym konaním, keď vytvoril a zaúčtoval fiktívnu pohľadávku, ktorú sa následne pokúsil započítať. Domáhať sa neplatnosti úkonu, ktorú účastník sám úmyselne vyvolal a následne s vedomím protiprávnosti svojho konania na tomto základe aj postupoval s cieľom nevyplatiť spoločníkovi podiel na zisku, je nielen nezákonné ale aj hrubo odporujúce dobrých mravom a zásadám poctivého obchodného styku. V prípade konania voči jednému zo spoločníkov za súčasného úplne odlišného konania voči druhému spoločníkovi ide aj o konanie diskriminujúce jedného zo spoločníkov, keďže druhému spoločníkovi bol podiel na zisku riadne vyplatený. Z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť k premlčaniu pohľadávky žalobcu, pretože táto bola tak, ako uviedol žalobca prvostupňovom konaní aj v odvolaní žalovaný písomne uznaná. Navyše súd vôbec nezobral do úvahy skutočnosti a argumenty žalobcu ohľadom zjavne nemorálneho konania žalovaného vo vzťahu k pohľadávke z podielu na zisku a k jej vyplateniu, čo odôvodňuje neprihliadnutie na vznesenie prípadnej námietky premlčania, keby aj bola riadne a opodstatnene vznesená. V tejto súvislosti žalobca predkladá súdu uznesenie vyšetrovateľa KR PZ Žilina č. k. ČVS:KRP-29/2-VYS-ZA-2020 zo dňa 8. 6. 2020, ktorým bolo bývalému spoločníkovi p. Fidrikovi a bývalej konateľke p. JUDr. Fidrikovej vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin podvodu, ktorého sa mali dopustiť voči S. J. koncom roka 2017 a začiatkom roka 2018 predstieraním platného zvýšenia základného imania spojeného so znížením výšky obchodného podielu p. J. z 25 % na 0,44 %. Predmetné uznesenie a jeho závery následne potvrdil aj prokurátor, ktorý sťažnosti oboch obvinených zamietol ako neopodstatnené. Z tohto dokazuje zrejme, že žalovaný riadený p. V. ako väčšinovým spoločníkom a p. JUDr. V. ako konateľkou opakovane konali voči p. J. poškodzujúco s úmyslom ukrátiť ju na výnosoch z jej obchodného podielu, prisvojiť si jej obchodný podiel vrátane snahy o jej vylúčenie zo spol. AFG s.r.o. Žalovaný rovnako poškodzujúco postupoval voči p. J. aj ohľadom vyplatenia podielu na zisku, ktorý jej zámerne nevyplatil, pričom podiel za rovnaké obdobie a v omnoho väčšej výške druhému spoločníkovi vyplatil (mohol vyplatiť pomernú časť každému, čo však neurobil). Takisto nekalo konal aj pri vytvorení fiktívnej pohľadávky a jej jednostrannom zápočte a rovnako podlo postupuje aj v tomto konaní, keď vlastné úkony na jednej strane zaúčtoval vo svojom účtovníctve a urobil voči svojmu spoločníkovi zápočet a následne na súde tvrdí, že všetky tieto úkony sú neplatné. Žalobca sa rovnako nestotožňuje s názorom žalovaného, že uznanie záväzku musí obsahovať výslovný uznávací prejav vôle. S týmto názorom nekorešponduje ani súdna prax (judikáty, na ktoré po celú dobu žalobca), právna teória (komentáre rôznych autorov k § 323 ObZ) a ani právna úprava (uznanie čiastočným plnením bez výslovného prejavu uznať, úhrada len úrokov ako forma uznania istiny). Súdna prax ustálila záver, že za platné uznanie záväzku je možné považovať aj jednostranný zápočet. Tento názor vyslovil aj prvostupňový súd. Jednostranný zápočet však neobsahuje výslovnú vôľu uznať záväzok a napriek tomu je dá sa povedať konštantne považovaný za formu potvrdenia existencie teda uznania záväzku s úmyslom spôsobiť jeho zánik avšak nie úhradou alebo jednostranným započítaním. Jednostranný zápočet všeobecne ako aj v prípadoch rozhodovaných súdnymi autoritami, na ktoré poukázal žalobca v súdnom konaní, neobsahoval výslovný prejav vôle uznať záväzok a napriek tomu mu súdy tento účinok priznali. Podstatou uznania záväzku totiž je potvrdenie existencie určitého záväzku určitej osoby voči inej určitej osobe. Tým, že jeden subjekt oznámi druhému subjektu, že má voči nemu určitý konkrétny záväzok, ale tento mu neuhradí poskytnutím plnenia, na ktoré znie, lebo si ho započítava so svojou vzájomnou pohľadávkou, de facto ako aj de iure uznáva, že má ku dňu započítania tento konkrétny záväzok. K tomu nie je potrebné žiadne ďalšie náležitosti a výslovné prehlásenia obsahujúce slovo „uznávam“, „potvrďujem“ a pod. Stačí holé konštatovanie, že evidujem určitý záväzok. Opačný výklad sa prieči nielen litere zákona a ustálenej súdnej praxi ale aj požiadavke na materiálny a logický výklad zákonov zodpovedajúci praktickému životu.“

21. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací prejednal vec v medziach podľa § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdený ako vo výrokoch vecne správne

rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol podľa § 162 ods. 3 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

22. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/11/2020-583 zo dňa 21.10.2020 s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

23. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu odvolací súd uvádza, že zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 sp.zn. II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 sp.zn. II. ÚS 132/02, sp.zn. III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

24. Po vykonaní odvolacieho prieskumu vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu sa primárne uvádza, že napadnutý rozsudok okresného súdu v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou a je z neho zrejmé, že okresný súd poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporu, a preto nebol priestor pre krajský súd na iný záver, ktorý bol samozrejme limitovaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, než aby napadnutý rozsudok okresného súdu napriek odvolacím námietkam žalobcu potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že Čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúce z Čl. 6 ods. 1 Dohovoru možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda vyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

25. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v písomne podanom odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci a podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní, odvolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti podaného odvolania žalobcom.

26. Za aplikácie § 379, § 380 ods. 1 CSP krajský súd posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalobcu. Ak žalobca nepoužil v rámci podaného odvolania iné argumenty, než len tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní, tak následne Krajský súd v Žiline ako súd odvolací mal zákonný priestor sa zaoberať len týmito argumentmi, ktoré mali charakter kvalifikovaného odvolacieho dôvodu. Čo bolo predmetom odvolania žalobcu, t.j. čo žalobca v odvolaní nenamietal, sa zákonite potom ani nemohlo stať predmetom konania a posudzovania krajským súdom ako súdom odvolacím. V podanom odvolaní žalobca primárne namietal, že v danej veci rozhodoval vylúčený sudca, čo je odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP. O námietkach zaujatosti vznesených žalobcom bolo už rozhodnuté Krajským súdom v Žiline rozhodnutím sp.zn. 13Ncb/10/2019 zo dňa 15. júla 2019. Zdôraznil, že počas konania žalobca poukázal na to, že medzi Mgr. Katarínou Janotovou a JUDr. Vladimírom Menichom, ako právnym zástupcom žalovaného, z dôvodov podania sťažnosti p. S. J. na Ústavný súd proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline o nevyhlásení konajúcej sudkyne Mgr. Janotovej z konania č.k. 17Cb/67/2018, a to z totožného dôvodu zaujatosti, ako žalobca uplatnil druhou námietkou dňa 27.6.2019, preto navrhol žalobca, aby odvolací súd prerušil odvolacie konanie do právoplatného skončenia a konania na ústavnom súde o tejto žiadosti.

27. V súvislosti s týmto návrhom (na prerušenie) žalobcu sa odvolací súd oboznámil s rozhodnutím Ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 124/2019, ktorým bola ústavná sťažnosť A.B. odmietnutá ako neprípustná. Z uvedených dôvodov odvolací súd potom zamietol i návrh žalobcu na prerušenie konania.

28. Žalobca v odvolaní ďalej namietal vady konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, a to v rovine pripustenia zastupovania žalovaného advokátskou kanceláriou JUDr. Michalom Krnáčom. Mal za to žalobca, že plná moc, ktorá bola udelená tejto advokátskej kancelárii, je absolútne neplatná, pričom poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 353/2012-17 zo dňa 1.8.2012 a zároveň poukázal v rovine tejto argumentácie i na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorý uznesením sp.zn. 4Cob/107/2019 zo dňa 25.7.2019 v inej veci odmietol odvolanie spoločnosti AFG, s.r.o. v danej veci z dôvodu, že bolo „za neho podané AK Krnáč ako neoprávnenou osobu na základe neplatnej plnej moci. Čo do obsahu sa jednalo o totožnú plnú moc ako predložila AK Krnáč aj v tomto konaní a medzi totožnými subjektmi. Z uvedeného dôvodu všetky úkony a podania urobené AK Krnáč v mene žalovaného sú úkonmi urobenými neoprávnenou osobou bez účinkov predpokladaných CSP. Týka sa to jednak argumentácie vo vzťahu k premlčaniu, zastupovaniu žalovaného na pojednávaní dňa 6.6.2019 vrátane vznesenia námietky premlčania. Zo strany súdu ide o závažné pochybenie aj preto, že konaním s AK Krnáč nekonal so žalovaným, s ktorým konať mal“. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu, ktorá je spojená s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 353/2012 sa primárne oboznámil odvolací súd s uznesením Ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 353/2012-17 zo dňa 1. augusta 2012. Z uvedeného rozhodnutia ako súdu najvyššej súdnej inštancie odvolací súd zistil, že „Z plnej moci udelenej splnomocnencovi 4. mája 2006, na základe ktorej splnomocnenec udelil plnú moc advokátovi na podanie tejto sťažnosti v mene sťažovateľky, však podľa názoru ústavného súdu nevyplýva, že táto plná moc, hoci bola udelená splnomocnencovi ako generálna plná moc na „všetky úkony“ a „v rozsahu práv konateľa spoločnosti“, zahŕňa aj oprávnenie podať ústavnú sťažnosť, respektíve splnomocniť advokáta na podanie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd pripomína, že pre posúdenie oprávnenia zastupovať sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom je základným procesným prameňom práva ustanovenie § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Citované zákonné ustanovenie procesného poriadku (vo vzťahu k iným právnym predpisom ide o predpis *lex specialis*) vymedzuje nevyhnutné náležitosti právneho zastupovania v konaní pred ústavným súdom, ktoré musia byť splnené a ktoré nie je možné zmluvne ani inak obmedziť (m. m. I. ÚS 339/2012)“. Je zrejmé, že ústavný súd teda posudzoval situáciu, ktorá však nie je totožná s prejednávanou vecou odvolacím súdom a ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť z iných dôvodov ako je (ne)platnosť generálneho plnomocenstva. Odvolací súd tiež pripomína, že predmetný právny názor ústavný súd vyslovil, podľa vlastných slov, ako obiter dictum (z lat. „povedané na okraj“ - v angloamerickom právnom systéme časť rozhodnutia bez precedentnej viazanosti). V danom prípade (posudzovanom ústavným súdom) sa totiž vyžaduje osobitné plnomocenstvo pre advokáta na zastupovanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v zmysle § 20 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov. Pokiaľ poukazoval žalobca v odvolaní na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, tak odvolací súd poukazuje na to, že uvedeným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave nie je odvolací súd v prejednávanej veci viazaný vzhľadom k tomu, že ide o rozhodnutie krajského súdu a teda nejde o rozhodnutie najvyšších súdnych autorít. Žiada sa pre úplnosť v tomto smere poukázať i na to, že rozhodovacia prax krajských súdov (keďže žalobca poukázal na rozhodnutie krajského súdu) v tomto smere nie jednotná, pričom len príkladmo sa poukazuje na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp.zn. 16Co/474/2016, zo dňa 25.5.2017, v zmysle ktorého „Všeobecnú plnú moc môže preto udeliť nielen fyzická osoba, ale aj právnická osoba, je potrebné vychádzať z premisy, že každá osoba, či už právnická alebo fyzická, je oprávnená sa nechať zastúpiť inou osobou, pričom toto oprávnenie zahŕňa aj slobodné rozhodnutie, v akom rozsahu sa bude toto zastúpenie realizovať.“ Nad rámec týchto záverov avšak pre komplexnosť posúdenia odvolací súd uvádza, že i Najvyšší súd Slovenskej republiky akceptoval generálne plnomocenstvo ako platné plnomocenstvo aj na zastupovanie v civilnom konaní, a to aj vtedy, ak neobsahuje označenie účastníkov konania a ani identifikáciu predmetu konania - uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4Cdo 16/2009, zo dňa 20.1.2010. V tomto smere však odvolací súd ešte dodáva, že predmetom posúdenia odvolacieho súdu nebol úkon žalovaného, keďže odvolanie bolo podané zo strany žalobcu. Nemožno v tomto smere opomenúť, že ide o namietané zastúpenie žalovaného, a ak žalobca z takejto tvrdenej neplatnosti vyvodzoval nemožnosť platného vznesenia námietky premlčania právnym zástupcom žalovaného, že neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že námietka premlčania bola vznesená žalovaným už v odpore, v ktorom štádiu konania nebol zastúpený právnym zástupcom.

29. Žalobca v stanovisku k odporu v upomínacom konaní zvýraznil na osobitné okolnosti tohto prípadu, kedy žalovaný postupoval voči p. J. ako pôvodnému veriteľovi pohľadávky z podielu na zisku diskriminačne v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku a zásadou rovnakého zákazu uprednostňovania jedného zo spoločníkov. Poukázal na to, že žalovaný jednak neinformoval p. J. o jeho záväzku z podielu na zisku a jednak druhému spoločníkovi vyplatil celý podiel na zisku. Mal za to, že v určitých prípadoch súd nemusí prihliadnuť na premlčanie, ak by priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane prísne a zároveň vznesenie námietky premlčania by vykazovalo znaky šikanózneho výkonu práva, v danom prípade žalovaný postupoval voči svojim spoločníkom rozdielne, pričom jeho konateľka p. Mgr. Fridriková informovala o skutočnostiach v spoločnosti výlučne spoločníka p. Fridrika a p. J. neinformovala. Poukázal na iné konania, ktoré sú vedené pred Okresným súdom Martin a namietal, že okresný súd sa s touto argumentáciou nevyporiadal.

30. Zásada súladu výkonu práva s dobrými mravmi predstavuje významný korektív, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva sudcovi priestor pre uplatnenie pravidiel slušnosti. Pojem dobré mravy nemožno vykladať len ako súbor mravných pravidiel užívaných ako korektív či doplňujúci obsahový faktor výkonu subjektívnych práv a povinností, ale ako príkaz sudcovi rozhodovať praeter legem či dokonca contra legem, pokiaľ ide o reprobáciu konania priečiaceho sa dobrým mravom. Dobré mravy v tomto poňatí sú teda súhrnom etických, všeobecne uznávaných a zachovávaných zásad a ich dodržiavanie sa prejavuje v konaní, ktoré má byť v súlade so všeobecnými morálnymi zásadami a právnymi princípmi.

31. V predmetnej veci išlo vzhľadom na nárok uplatnený žalobcom najmä o žalobcom tvrdený stret práva na vyplatenie podielu na zisku a právnej istoty reprezentovanej vo forme uplynutia premlčacej doby (námietku premlčania vznesenú žalovaným) spochybnenej správaním žalobcom, ktorý až po uplynutí premlčacej doby uplatnil svoj nárok žalobou po uplynutí premlčacej doby. Napriek žalobcom tvrdenému stretu základných práv nekonštatuje odvolací súd, že v danej veci vzhľadom na (ne)oprávnenosť vznesenej námietky premlčania možno aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ku ktorému záveru dospel odvolací súd po skúmaní okolností prípadu a to aj v širšom kontexte, ktorý však bol limitovaný rozsahom poskytnutých tvrdení žalobcom. Pri strete dvoch základných práv, a to existencie vlastníckeho práva a právnej istoty, s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti, musí súd rozhodnúť tak, aby ak je to možné, zostalo zachované z oboch základných práv čo najviac a ak to možné nie je, tak ako v tomto prípade, dať prednosť tomu základnému právu, v prospech ktorého svedčí všeobecná idea spravodlivosti, prípadne iný všeobecný princíp, ako napríklad neminem leadere či zákaz bezdôvodne sa obohacovať a podobne. Podľa názoru odvolacieho súdu sú to práve špecifické okolnosti daného prípadu, ktoré odvolací súd, do svojho rozhodnutia premietol, tak aby zamedzil prípadným pochybnostiam o formalistickom skúmaní dôvodnosti žaloby a tiež tak, aby reagoval aj na žalobcom tvrdenú nedôvodnosť námietky žalovaného, tak, aby výsledné rozhodnutie bolo možné vnímať ako spravodlivé z hľadiska vyváženej ochrany základných práv dotknutých osôb.

32. Žalobca v odvolaní uvádzal, že špecifickosť skutkových okolností prejednávanej veci vo vzťahu k vyhodnoteniu námietky premlčania spočíva v samotnom správaní žalovaného, v diskriminačnom prístupe ku žalobcovi, keď žalovaný mal postupovať voči svojim spoločníkom rozdielne, pričom konateľka mala informovať iba druhého spoločníka svojho manžela avšak druhú spoločníčku p. J. o dianie v spoločnosti defacto neinformovala vôbec, ktoré skutočnosti by mali byť známe súdu nielen z tohto konania, ale aj iných konaní vedených na okresnom súde pred tým istým sudcom. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu odvolací súd zdôrazňuje, že sa ňou dostatočne zaoberal, avšak nemohol ju vyhodnotiť ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu. Skutočnosti uvádzané žalobcom v tejto rovine boli podľa odvolacieho súdu uvádzané všeobecne bez bližšej konkretizácie, tak aby ich bolo možné verifikovať. Nie je zrejmé akú činnosť žalobca (jeho právna predchodkyňa) konkrétne vykonávala na to, aby konkrétne využívala svoje práva spoločníka spoločnosti, ktoré jej priznáva platná právna úprava a tiež spoločenská zmluva, s presným opísaním skutočností a skutkových okolností, teda skutkového deja, za ktorých mal byť podľa jeho tvrdenia v odvolaní diskriminovaný (teda jeho právna predchodkyňa), tak aby bolo možné vyhodnotiť vierohodnosť tvrdení v tejto rovine, prípadnú frekvenciu a intenzitu, z ktorých by bolo možné ustáliť primárne existenciu takého správania žalovaného a tiež jeho závažnosť. Žalobca bližšie neuviedol v čom spočíva jeho neinformovanosť o dianie v spoločnosti a to od roku 2007, keď malo dôjsť valným zhromaždením k schváleniu podielu zisku, ktorý podiel bol splatný do 31.12.2008, ktorý bol uplatnený žalobou, pričom žaloba bola podaná až v roku 2017. V tomto smere odvolací len pre úplnosť a v rozsahu odvolacej

argumentácie žalobcu pripomína, že konateľ je výkonným orgánom, ale nerozhoduje o rozdelení zisku na to je príslušný iný orgán za podmienok stanovených v spoločenskej zmluve. Odvolací súd akcentuje, že žalobca v tejto rovine nemôže presúvať povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť na súd (ani okresný ani odvolací) a to ani vtedy, keď sudca prejednáva sporové veci zhodných sporových strán, teda aby vyhľadával skutočnosti a dôkazy na preukázanie jeho tvrdení, tak aby v konečnom dôsledku bol úspešný, teda aby suploval aktivitu sporových strán, obzvlášť nie v sporovom konaní, kde zodpovednosť za výsledok sporu nesie výlučne sporová strana. Z uvedených dôvodov preto podľa odvolacieho súdu nebolo potrebné upraviť rovinu nazerania na úkony uvádzané žalobcom v odvolaní ako na úkony, od ktorých by sa následne mala odvíjať aplikácia § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka.

33. Aj s ohľadom na uvedené nebolo, podľa odvolacieho súdu potrebné konštatovať kolíziu princípu právnej istoty s právom vlastníť majetok, v konkrétnom prípade spočívajúcej v uplatnení námietky premlčania za citlivého posúdenia jej rozporu s dobrými mravmi, k čomu v tomto rozhodnutí odvolacieho súdu došlo. Odvolací súd sa zaoberal a starostlivo skúmal proporcionalitu zásahu do ústavou zaručeného práva vlastníť majetok, ku ktorému dochádza v konkrétnom prípade a starostlivo zvažil dopad takéhoto zásahu v porovnaní s prípadným zásahom do princípu právnej istoty pri eventuálnom konštatovaní rozporu uplatnenej námietky premlčania s dobrými mravmi, t. j. zrealizoval test proporcionality a spravodlivosti, ktorého vykonanie však bolo výrazne obmedzené rozsahom a kvalitou skutkových tvrdení poskytnutých žalobcom. Odvolací súd vzal do úvahy a vysporiadal sa aj s otázkou legitímneho očakávania žalobcu vo vzťahu k postupu a správaniu žalovaného v danej veci, keď bol (odvolací súd) obmedzovaný rozsahom tvrdení a argumentácie žalobcu v rozsahu tejto odvolacej námietky samotným žalobcom, nakoľko súčasťou dobrých mravov je dobrá viera (bona fides) v zmysle poctivosti a mravnej povinnosti splniť záväzok. Ide o morálne kritérium posudzovania správania sa, ktoré má dve stránky - poctivosť vlastnú a zároveň dôveru v poctivosť druhých i vieru v dôveryhodnosť ako takú, pričom stálosť a pravdivosť v sľuboch a dohodách bola už v rímskom práve chápaná ako základ spravodlivosti (pozri uznesenie najvyššieho súdu, sp.zn. 6Cdo/173/2011). Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa riadil uvedenými zásadami pri právnom posúdení konkrétnych okolností, uvedené tak vo svojom výsledku malo za následok, že sa nemohol stotožniť ani s týmto odvolacím dôvodom.

34. Pokiaľ bolo namietané v konaní žalobcom, že okresný súd nezobral do úvahy skutočnosť, že žalovaný vzniesol námietku premlčania žalovanej pohľadávky odkazujúc na lehotu a ustanovenia Občianskeho zákonníka, tak nebol dôvod, aby vzhľadom na túto odvoláciu námietku odvolací súd vyhodnotil rozhodnutie okresného súdu ako vecne nesprávne. Základom záverov odvolacieho súdu v tejto rovine je postulát, v zmysle ktorého sporová strana nemá povinnosť právne kvalifikovať úkon s poukazom na právnu úpravu, je dostačujúce v danom prípade vzniesť tvrdenie (v skutkovej rovine), teda uplatniť námietku premlčania ako takú, pričom právne posúdenie relevantnosti zostáva na súde.

35. Pripomína odvolací súd, že základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty právnych vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje nároky a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Vznesenie námietky premlčania v zásade predstavuje výkon práva v súlade so zákonom, pretože inštitút premlčania je zákonným inštitútom, ktorý prispieva k právnej istote v právnych vzťahoch a je aplikovateľný voči ktorémukoľvek právu podliehajúcemu premlčaniu.

36. Žalobca namietal v odvolaní záver okresného súdu, ktorý konštatoval, že žiadosť o informáciu zo dňa 6.9.2017 nemôže byť uznaním záväzku, lebo neobsahuje výslovný prejav vôle uznať záväzok a z dôvodu, že Ing. R. nebola oprávnená v mene žalovaného robiť prejavy vôle, smerujúce k uznaniu záväzku. Vytykal okresnému súdu odvolateľ, že okresný súd bližšie nešpecifikoval, na základe čoho dospel k uvedenému záveru. Konštatoval, že v konaní okresný súd neskúmal pracovnú náplň uvedenej zamestnankyne, existenciu prípadných poverení a plných mocí (kompetencií), vymedzených vnútornými predpismi žalovaného a ani nevykonal v tomto smere výsluch Ing. R., preto považoval žalobca tento záver okresného súdu za predčasný. V súlade s touto argumentáciou žalobcu odvolací súd mal za to, že uvedený záver okresného súdu v tejto rovine vzhľadom na obsah spisového materiálu a ustálený skutkový stav veci, ako i tvrdenia sporových strán viedli okresný súd k vecne správne záveru i v

tejto namietanej rovine. V tomto smere žalobca síce spochybnil uvedené závery, avšak na podporu svojich tvrdení neuviedol žiadne tvrdenia a ani neoznačil žiadne dôkazy, čím by preukázal nesprávnosť uvedených záverov okresného súdu. Podľa odvolacieho súdu len pre úplnosť sa uvádza, že za spoločnosť predsa koná konateľ spoločnosti, ktorým p. Ing. R. nebola. Je zrejmé, že žalobcovi (právnej predchodkyňi) sú známe interpersonálne vzťahy, v konečnom dôsledku právny predchodca žalobcu, čo by druhá spoločníčka spoločnosti, sa nemôže správať tak, ako keby nepoznala interpersonálne vzťahy v spoločnosti, z ktorých dôvodov jej bolo zrejmé pracovné zaradenie Ing. R. a len ťažko je predstaviteľné, že za tejto situácie by vnímala postavenie Ing. R. v inej rovine (v tej tvrdení v odvolaní), a to s dôrazom na skutočnosť, že právna predchodkyňa žalobcu bola spoločníčkou žalovaného. Tiež nie je možné ako relevantné vyhodnotiť tvrdenie žalobcu v tejto rovine a samotné uvedenie „zápočet urobiť chcel“ (č.l. 507 spisu), ktoré predsa neznamená, že zápočet bol i vykonaný a relevantný, a teda viazal na seba relevanciu pripisovanú žalobcom. Je zrejmé, že záver pod bodom 30. napadnutého rozsudku práve v rovine konania p. Ing. R., ktorá bola hlavná účtovníčka spoločnosti, ktorú skutočnosť žalobca v odvolaní nespochybnil, viazal okresný súd aj na to, že nebola v zmysle § 15 Obchodného zákonníka rozhodne splnomocnená na prejavy uznania.

37. Záverom a zhrňujúc odvolací súd uvádza, že preskúmaním veci nezistil odvolateľom namietané odvolacie dôvody, a to najmä vady procesného postupu v prvoinštančnom konaní, či nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci, ani že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, ktoré by viedli k vecne nesprávnemu, resp. nezákonnému rozhodnutiu napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie.

38. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

39. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne rozhodnutie, a to vo výroku vo veci samej, ako i v závislom výroku o trovách konania. V podrobnostiach odkazuje za primeranej aplikácie § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

40. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, preto mu bola priznaná plná náhrada odvolacích trov.

41. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.